

Cal Padre

El Pont de Vilomara i Rocafort

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Serra dels Ermitanets
Emplaçament Camí de la Casanova de Sant Jaume al Farell
Alçada: 362

Coordenades:

Latitud: 41.68155
Longitud: 1.91056
UTM Est (X): 409326
UTM Nord (Y): 4614993

Classificació

Número de fitxa 08182 - 193
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle XVII-XIX
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: Malgrat l'amenaça d'esfondrament de la casa, el celler encara és accessible degut a la solidesa dels murs i les voltes de canó fetes de pedra. Les sis boixes estan fetes amb carreus de pedra per escairats i amb el perfil arrodonit.

Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08181A014000070000OZ
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: dg., 31/07/2016 - 02:00

Descripció

Mas situat en el vessant meridional de la Serra dels Ermitanets, en un revolt a mà esquerra del camí que va cap al Farell. Està construït en un aterrament amb afloraments rocosos, adaptant-se a l'orografia del terreny. És de planta rectangular, amb l'entrada per la façana de migdia. Ha perdut la coberta i amenaça enderroc. Això no obstant, per les restes localitzades, sabem que la teulada era a dues aigües amb el carener perpendicular a la façana i bigam de fusta que suportaven una coberta de teula àrab, amb el ràfec fet amb lloses de pedra planes. Consta de planta baixa i dos pisos, o pis i golfes; amb altres edificacions auxiliars com les corts, els galliners, el graner i els estables o les tines. A la planta pis encara es conserva el forn de pa al qual s'hi accedia per una escala de pedra molt estreta que hi ha al fons del celler. L'era és una solera de pedra de terra batuda. Orientada al sud-oest, per sota l'era, aprofitant el desnivell de la roca hi ha una bassa de planta oval, orientada al sud-oest, una cisterna per l'aigua de boca impermeabilitzada amb morter de calç i amb coberta de lloses per aproximació de filades de la qual només en queda parcialment l'arrencada de la volta. S'han fet moltes reformes al llarg del temps, a mida que s'engrandia el mas, com demostren les construccions annexes que tapen les diferents voltes i finestres. Destaquen dues tines adossades a la casa per la part orientada a llevant. La primera tina és de petites dimensions, d'1,10 metres de diàmetre, feta amb maó pla, ordinari posat en sentit vertical, sense vidriar. A mà dreta, una segona tina de 2,50 metres de costat per 4 metres de fondària, conserva part dels brancals i les dues frontisses de ferro de la portella de fusta (estava orientada al nord).

Entrant pel portal dovellat, que hi ha davant de l'era, s'accedeix a les corts, on es conserven part de les menjadores. Al fons, una porta dona accés al celler on es poden observar un total de sis boixes. El mas està envoltat per un mur de pedra seca parcialment enderroc.

Observacions:

No s'ha pogut accedir a la resta de les tines perquè la vegetació és molt densa i n'impedeix l'accés. Per sota del camí, davant la casa mateix, hi ha dos conjunts de tines. El primer conjunt està a peu de camí, comprèn una tina amb la barraca corresponent, adossada a un habitatge de planta baixa i pis. Una vintena de metres en direcció oest hi ha un segon conjunt de tines amb la barraca.

Història

En el llibre de Ballbé, sobre els topònims (Ballbé, 2000) parla de la Casa Nova i la Casa Vella de Cal Padre com dues antigues cases de pagès, situades ambdós costats del camí. La primera correspondria a la casa gran i la segona, molt més petita, de planta baixa i pis amb una tina adossada a mà dreta. Aquesta construcció està situada a la dreta del camí baixant cap a la riera de la Santa Creu. Segons Ballbé, la casa hauria rebut el nom de Cal Padre perquè l'anterior propietari havia estudiat per capellà però va penjar els hàbits.

Bibliografia

BALLBÉ i BOADA, Miquel (1998). El Pont de Vilomara i Rocafort. Aspectes històrics. Pàgs. 90 i 91. Ed. Centre d'Estudis del Bages.

BALLBÉ i BOADA, Miquel (2000). Topònims de Sant Llorenç de Munt i rodalia. Pàgs. 48, 153 i 272. Ed. Centre Excursionista de Terrassa i Diputació de Barcelona.

Enllaços d'interès:

